

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Specialia quædam consecraria ex dato principio eruuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Hinc etenim etiam Joannes Svidas, Monachorum Statum ac vitam definire volens; cum ex Dionysio Areopagita de ijs multa prædixisset, rem denique his verbis absolvit. *Hi igitur Monachi denominantur, quorum hoc est officium, ut ante mortem migrent à corpore, & viventes sint mortui; & sapienti quadam insaniâ ad præstantiora transeant.* Solis videlicet divinis rebus intenti, atque ab his, quas passim alij tanto studio sibi quærendas existimant, abstracti ac liberi. At de hoc aliquid dictum est supra, cum de homine mundo crucifixo, mortuo, sepulto ageremus; & nunc jam aliqua eodem facientia, & usibus nostris propiora, subjungemus.

Verbo: Monachos.

§. 2.

Specialia quadam consecraria ex dato principio eruuntur.

EX his quæ modò magis universè præstituimus, descendere licebit ad præcepta quædam specialia; quæ licet maximè Religiosos respiciant, tamen & his quoque, qui quovis in statu Christi crucifixi imitationem profiteantur, videntur nonnihil allatura esse utilitatis. Præsertim autem, cum, referente Cæsario, Christus ipse generatim aliquando revelaverit; devotos passioni suæ, tribus clavibus esse crucifixos, humilitate, patientiâ, obedientiâ; malleum autem, quo id peragatur, esse desiderium gloriæ, & timorem inferni.

l. 8. c. 18.

Primum igitur hoc præceptum habe, Religiose Lector: Ad perpetuam pacem animi, æquitatemque inter incommoda religiosæ vitæ retinendam, utile in primis opportunumque fore; si ex memorato Joannis Avilæ monito, ita à principio persuasum habeas, atque in reliquum menti impressum retineas: te ad Religionem tanquam ad crucem venisse. Ita quippe animo comparatus, nihil admodum commoveberis, opinor, si in ea cruce quam adamasti, disciplinæ

T t t

næ

næ gratiâ severiùs paulò distenderis, si pulsaris, si pungaris, si denique in ipsa cruce cruciatum, & (quando hoc quoque exigit ipsa crucis ratio) speciem quandam mortis invenis. Quid enim aliud expectandum est Crucifixo, nisi vulnerum morsus, dolores mortis, & totius hominis, id est, non membrorum exteriorum duntaxat, sed ipsarum quoque animi virium, acerba mortificatio?

Secundum: Proinde etiam expediet interdum, maxime si quando, sive ex consueta instituti suscepti austeritate, sive ex proprijs ac minùs gratis Majorum iussis, aliquis te mœror occupaverit, temet ipsum ut figures animo, tamquam ad Christi crucifixi modum ac formam, in severiori disciplinæ cruce distentum, & manus ac pedes votorum devotè transfixum, spinis etiam coronato capite, hoc est, molestiarum anxietatumq; obsepto aculeis, quas per multum parturit Religiosæ vitæ exercitatio: super hæc, amoris lætitiæ confosso latere, & corde cum Christo convulnerato.

Fallor enim, nisi hæc commentatio multum molliet, abtergétve mœrorem tuum, forsitan & in vicem mœrori succedet animo lætitiæ, gestienti utique ad eam speciem, & istam cum Christo crucifixo affinitatem sibi gratulanti, & contentiq; audenter cum Apostolo: *Christo confixus sum cruci* idq; unum dolebis denique, quòd ea crux tua nimium sibi eet delicata sit, ad Domini tui acerbissimam crucem comparata. Quemadmodum simul gestientem, simul animo confusum video Guilelmum Sancti Theodorici; dum in simili quadam meditatione Christum crucifixum sic alloquitur: *Concrucifixus tibi sum, Domine JESU, ut ex quoque cruce Professionis: sed de crucis meæ delictis contemplans passionem crucis tuæ, clavus timoris tui confixus, confundor & contabesco, non ex dolore crucis meæ, qui ex gratia tua parum mihi nullus est, &c.*

Tertium: Similiter in religiosorum votorum oblatione

vantia, si qua (ut assolet) animum tuum vellicatio aut doloris sensus incesferit; memento has esse punctiones clavorum, quibus carnes tuas, DEI timore, & amore Christi, cruci religiosæ voluntariè confixeris: eaq; proinde charitatis esse stigmata; ita in rem nostram aptè admonente S. Ambrosio: *serm. 15. in Non te ergo offendat duritia clavorum, quia est duritia charitatis. psal. 118.*

Quartum. Et istud expediet inditum animo, alréque impressum habere: religiosam crucem, eò tibi, si nondum dulcem, at tolerabiliorem certè futuram, si in silentio & spe cuncta sustinens, in ea quàm minimùm te commoveris.

Quemadmodum enim qui crucifixus est, si fortè levamenti desiderio manus aut pedes commoverit, id quidem ad nihil est utile, nisi ut pendentis amplificetur dolor, plagis videlicet eo concussu, affricuq; clavorum exacerbatis: eundem in modum mystico nostro Crucifixo usuvenire; ut eum jam *obedientia clavis* (uti Petrus Blefensis loquitur) cruci suæ confixus & adstrictus sit, pro arbitrio suo membra movere, nisi ad dolores, non possit. Id ita agente providentiâ, ut qui à religiosa obedientia, hoc est à divina se voluntate dimoverit, solatij vice tædium & amarorem inveniat, ut & hîc verum sit illud S. Augustini: *Quaquaversum l. 4. Conf. se vertit anima hominis, ad dolores figitur alibi, praterquam c. 10. in te.*

Quintum: Ad perfectionè religiosæ obedientiæ quod attinet; juvabit & quandam S. P. Ignatij cogitationem, ab hac quam tractamus non multùm abludentem, huc adungere. Nam is, anno qui supremum ejus vitæ præcessit, cum quædam exactè obediendi præcepta dîctaret, inter alia hoc admonuit: Verum obedientem perinde se habere debere, non modò ac si cadaver esset, aut senis baculus (quibus *Hist. Soc. p. 2. l. 7.* exemplis item usus fuerat in suis Constitutionibus) sed etiâ *velut parvula effigies Crucifixi, qua sine ulla difficultate, verti*

se quamcunque in partem finit. Quod ego dictum sic accipio: ut quanquam ad obedientis meritum, & majorem cum supremo illo obedientium exemplari similitudinē demonstrandam, magis valeat ista, quam hoc capite institutum. Religiosi cum homine crucifixo comparatio; quippe qui spirans in cruce pendeat, & se mori sentiat, & voluntati malorum suorum patientiā magis imitetur passionem Domini sui: tamen cum de prompta & jussis nusquam obistente obedientiā propriē agitur, rectissimē censuram pronuntiāsse S. Ignatium: Verum obedientem in animo, & sensus experti Crucifixi sigillo, eiq; parvulo; atque eapropter facilius tractabili ac mobili, similem esse debere. Quanquam vel hoc ipso, quod nominatim effigiei crucifixi meminit, haud obscure simul indicaverit, eam animi obedientiā facilitatem, & indifferentem ad qualibet, humilissimā juxta ac splendida, aspera ac suavia, mobilitatem, non sine sanguine atque dolore, nec sine proluxa malorum complurium ad mortem usque patientia (quā is Domino suo Crucifixo similis reddatur) futurum esse.

Sextum: Ceterum, quoniam crucis mystica clavos ipso corporis pondere aut motu, subinde luxari laxari contingit; hoc est, hominem Religiosum, ipso carnis pondere prægravante, erga statum susceptum minus affici, atq; in studio religiosæ vitæ vacillare: eam ob rem multum utilis & conducibilis est, siue publica statis temporibus (ubi ita lex aut usus tulerit) siue privata quotidianaq; religiosi Sacramenti instauratio. Hæc enim (si modò seriò diligentérq; peragatur) instar est mallei spiritualis; quo votorum clavi, quibus cruci nostræ confixi sumus, adiguntur altius atque firmanentur, ut ne temerè possint deinceps inde commoveri: uti pluribus demonstrat Nigronus noster loco citato, qui est ex professo de ea votorum renovatione.

Postremum: Ultimo loco id adjungimus; hanc ipsam

de cruce religiosa cogitationem, ad increpandum torporē nostrum, nosq; ad impensius mortificationis abnegationis-que studium concitandos, admodum esse opportunam.

Quo modo legimus in Societatis historia, hominem. Dicit P. Franciscum Villanovam, his se velut stimulis frequenter excitare & increpare solitum: *Villanova, ad quid P. 2. l. 1. n. venisti? Veni* (respondebat) *ut crucifigerer. Veni, ut alienas noxas, & quosvis tolerarem angores. Veni, ut pacem animi reperirem. Ubi autem? in peruria, in alienorum tolerantia delictorum, in calamitatibus, in secundis rebus juxta atque adversis. Sic ille. Quo pacto proclive erit studioso Ascetæ, ex ea ipsa cogitatione plura his affinia eruere, sive tædij solatia, sive ad virtutis contentionem, incitamenta.*

PARS